

Pályázat

Amikor megszülettem , már szeptember vége volt.

Egy olyan kórházban láttam meg a napvilágot, amiben ma már nem üzemel a szülészeti osztály, így az utolsó korosztály közé tartozom, akiknek a neve mellé még ez a város került.

A gyermekkorom aranyfényben játszva telt, bár sajnos sok emlékem nem maradt róla. Olvastam, hogy ez akár azt is jelenti, hogy traumák miatt vesztettem el az emlékeket, de inkább figyelmen kívül hagyom ezeket a dolgokat.

Két húgom van. Azt hiszem mindig is vágytam egy idősebb testvérré, hogy ne nekem kelljen annak lennem. Valakire akire támaszkodhatok, akitől tanácsot kérhetek, akit utánozhatok és idegesíthetek. Sajnos, úgy kellett a testvéreimre vigyázni és segíteni nekik, hogy legtöbbször én sem tudtam mit kéne tenniük.

Egyedül oldottam meg a feladataimat, és azokat a problémákat, amiket később a húgaimnak magyaráztam el.

Legidősebbnek lenni egyfajta teher. És közben áldás is.

Taníthatom őket, vezethetem őket, és támogathatom őket. Meg persze mindig én ülök elől az autóban.

A szüleim nehéz emberek. A viszonyunkra leginkább a viharos kifejezés illene. Szeretem őket, de ugyanakkor utálok is. Remélhetőleg ebből kifogok nőni egyszer.

Mindig is úgy éreztem, én valahogy jobban szeretem az embereket, mint amennyire ők engem. Ez valószínűleg csak a fejemben volt így, bár többször valóságnak bizonyult.

Van bennem valami ami kétségbeesetten vágyik a szeretetre, de mindig a rossz emberektől.

Olyanoktól akik tudom hogy fájdalmat fognak okozni, eljátszák a bizalmamat és a végén nekem lesz rosszabb.

Úgy nőtem fel, hogy a szeretetet veszekedéssel, kiabálással azonosítottam. Ezért amikor először lettek barátaim az iskolában, mindent megtettem, hogy velem is maradjanak.

Konfliktuskerülő voltam/vagyok, inkább csendben túrtem, és csak ha nagyon elegendem lett, akkor szólaltam fel. Ez elég ritkán fordult elő, sajnos.

Az általános iskola különös keveréke volt a pokolnak és a mennynek. Maga a tanulás nem okozott nehézségeket, amíg el nem kezdtük a kémiát és a fizikát. A történelem volt a kedvenc tantárgyam. Egyszerűen lenyűgöz , hogy előttünk is voltak itt emberek, és egész világok épültek fel, majd semmisültek meg.

Az ókori Róma és Görögország volt az ami a legjobban megfogott.

Csak úgy faltam a könyveket és a Percy Jackson sorozatot is elolvastam, aminek az egész témája a görög mitológiához köthető.

Maga az olvasás egyfajta menekülés volt számomra. Ha olvastam , nem kellett otthon lennem, nem kellett magányos lennem, nem kellett semmit se tenniük.

Elutazhattam messzi tengerekre, hősökkel harcolhattam együtt, varázsoltam és bátor voltam.

Olyan lehettem, amilyen nem vagyok.

Szóval az iskola.

Van benne valami rémesen ijesztő, amikor egy csoportnyi fiatal van összezárva egész évben.

Szerelmek, barátságok szövődhetnek, de ugyanakkora az esélye annak, hogy az ember összeveszik valakivel.

Volt egy legjobb barátnőm, akiért teljesen odavoltam. Talán mert ő volt az első igazi barátom.

Sok közös nem volt bennünk. Ő szerette a matekot, én utáltam. Ő táncolni akart, én a szobában olvasni. Őt sokan szerették, engem ...nem utáltak, de nem is kedveltek.

Ha úgy nézzük, elég jól kiegészítettük egymást.

Sokat verekedtem az iskolában. Ha belegondolok, elég agresszív gyerek voltam.

Valószínűleg a sok elnyomott érzés miatt, ami bennem tombolt. Rettenetesen feszült voltam, és állandóan mások véleménye miatt aggódtam.

Nem mertem kirívó ruhákat viselni, semmi olyat amitől kitűntem a tömegből. Legtöbbször csendben maradtam, amikor tudtam a választ órán, mert nem akartam okosnak tűnni. Így visszagondolva elég hülyén hangzik ez az egész, de akkor tényleg így volt.

Próbáltam annyira semmilyen lenni, amennyire csak tudtam. Ha nem vesznek észre, és nem törődnek velem, az majdnem olyan mint a biztonság.

De felesleges volt. Mindig kiszúrtak. Valamivel mindig felkeltettem a figyelmet. Sokszor kötöttek belém, csúfoltak, sőt később, már nem én kezdeményeztem a verekedéseket, engem kezdtek verni. Azt hiszem életem legrosszabb éve a 13 volt.

Sokszor gondolkozom rajta, milyen lett volna az életem, ha akkor csendben maradok, és nem kelek a barátom védelmére.

A fiú nem hagyott annyiban egy témát, amiről a barátom nem akart beszélni, ezért, hogy félbeszakítsam, mondtam valami gonoszat a fiúnak. Ettől ő olyan ideges lett, hogy elkezdett verni. Nem emlékszem, hogy fájt volna. Megalázó volt. És rettentően szörnyű, mert a barátaim körében ültem, és egyikük sem sietett a védelmemre. Csendben figyelték, ahogy bántanak.

És akkor, ott, kicsit megtörtem.

Azok az emberek, akik a legtöbbet jelentették nekem, megmutatták, én mennyit jelentek nekik.

Hiába telt el 7 év, még most is ott vagyok, az iskolai kert végében, a barátaim körében, a fűben ülve. Érzem a csalódottságot.

A félelmet.

A felismerést, hogy mennyire egyedül vagyok.

Ezek után, ha lehet, még jobban bezárkóztam. Azelőtt sem szerettem az érzelmeimről beszélni, és a sírást mindig is gyengeségnek tartottam.

Kétszer sírtam az iskolában, nyolc év alatt. Mindkétszer, miután megverték.

Soha nem mondtam el a szüleimnek.

Féltem, hogy apukám mérges lenne, és az egész valahogy sokkal szörnyűbb lenne, mint amilyen.

Otthon nem beszéltem ilyen dolgokról.

Szerintem senki sem tudta igazán, milyen borzalmasan magányos voltam azokban az időkben.

Mennyire nehéz volt azt színlelni, hogy jól vagyok, és nem haragszom.

Akkor kezdtem el tájboxra járni. Azt hiszem, kicsit az is mentett meg. Az edző mindig azt mondta, hogy képzeljem a boxzsákra annak az embernek a fejét, akire haragszom, mert úgy az ütés is erősebb lesz.

Szinte válogathattam az emberek közül, annyira sokra haragudtam.

Utána nyolcadikban megérkezett az én mentő angyalom.

Talán az első, igaz barátom.

Szükségem volt rá. Mint szomjazónak a vízre.

Az egész életem viharos szelek által uralt tenger volt, és ő volt az első, biztos sziget, ahol egy kicsit lehorgonyozhattam és lepihenhettem.

Ő volt az első lelkitársam. Az első ember aki nyugodt és türelmes volt velem. Aki megértette milyen nehezen nyílok meg, és mennyire sok dolgot rejtegetek.

Kívülről mindig erősnek akartam látszani. Valakinek, akinek nem számít egyetlen ütés sem, mert mindent kibírja. Valakinek, akit lehet bántani és csúfolni, mert meg sem kottyán neki.

Nemrég jöttem rá, hogy az egész inkább gyengeség volt.

Félelem, a valódi, őszinte érzelmeimtől.

Úgy tenni, mintha mindig minden rendben lenne, fárasztó és hamis.

Senki sem boldog egyfolytában. Senki sem erős. Senki sem megtörhetetlen.

Néha az embernek rá kell jönnie, hogy rendben van, ha nem minden sikerül. Rendben van, ha egy idő után megpihensz. Rendben van, ha elsírod magad, amikor már nem bírod bent tartani a könnyeket.

Szinte menekültem az általános iskolából. A gimnázium új kezdetként ragyogott előttem. Ismeretlen emberek, új lehetőségek.

Az otthonomtól távol választottam iskolát, amihez naponta többet kellett utazni.

Az első év, nehéz volt.

Rettegtem, hogy kinéznek, kiközösítenek, vagy csúfolnak.
Nagyon ritkán beszélnek arról, mennyire magányos tud lenni az ember, amikor otthagyja az általánost, és elkezd a gimnáziumot.
A régi barátai már nem olyan jó barátok, és az új barátai, még nem olyan jó barátok.
Szeretek barátkozni és megismerni új embereket, de az elején minden bizonytalan.
Szerencsére sikerült csodálatos barátokat szerezsek.
Minden amiről a régi, barátságaimban csak álmodoztam, most valóra vált.
Együtt buliztunk, tanultunk, és megbíztam bennük.
Az általános iskolás történeteket, persze, csak évekkkel később említettem meg.
Már nem fáj annyira, de még mindig meghatározott.
A gimnáziumban is bennem volt a késztetés, hogy beilleszkedjek a tömegbe. Kicsit minden olyan volt, mint a versenyzés.
Verseny, hogy ki a menőbb, kinek van több barátja, ki rúgott be jobban...és hasonlók.
És persze a fiúk.
Általánosban is tetszettek fiúk, de valahogy sosem tulajdonítottam nekik akkora jelentőséget, mint a gimiben.
Sokan voltak, sokfélék.
A baráti társaságomban is volt egy csomó fiú, ami szokatlan volt, mert azelőtt, inkább lányokkal barátkoztam.
Életemben először, talán szerelmes is lettem.
Nem vagyok benne biztos. Nem mintha egy futó, fellángolás lett volna, de remélem, hogy a szerelem azértjobb érzés. Nem ilyen keszakusza, valami, amit egyszerre felejtének el, és élnék át újra.
Sajnos, viszonzatlan volt.
Talán ezért olyan nehéz túllépni rajta. Ha megélem ezt a szerelmet, és tényleg megtörténik, nem lett volna olyan nehéz elengedni. De így, hogy sosem tudom meg, mi lett volna ha, egész életemben ezen rágódhatok. Egy lezáratlan mondat. Tele kérdőjelekkel,
Rettenetesen nehezemre esett kezdeményezni, és felvállalni amit érzek.
Mégis, örültem, hogy megtettem. Különben sosem tudtam volna, olyan szívszorító dolgokat írni, miután elutasítottak.
És ezzel egy kicsit a múltnak is megmutattam, hogy nem uralkodhat rajtam örökké.
Egyszer talán képes leszek beszélni a szüleimmel az érzéseimről.
Talán majd 2035-ben.
Ott volt még a Covid is.
Osztálykirándulásokat, élményeket, időt lopott el tőlem. Bezárva tartott, pedig csak akkor kezdtem a gimit.
És otthon, nagyon nehéz volt. Feszültség uralkodott az egész házban, kissé mintha a világ is megállt volna.
Megtörtént az, amire sosem számítottam.
Úgy összeveszttem a húgommal, hogy egyik napról a másikra, nem beszélünk többet.
Ezerszer inkább az összes borzalmas élményem, mint az, hogy a húgom levegőnek néz. Három évig.
Voltak nehéz napjaim, heteim, de éveim....
Soha semmi nem volt olyan nehéz, mint egy házban lakni vele, és úgy tenni, mintha nem fájna ahogy viselkedik velem.
Olyan gyorsan történt az egész, hogy fel sem fogtam. Mire észbekaptam, már nem tudtam mit tehetnék.
Végül az idő megoldotta, de akkor, ott 2021-ben, úgy éreztem, nem fogom túlélni.
Sokszor akartam feladni. Naponta jutott eszembe ugyanaz a gondolat.
De nem hagytam magam. Ha valami állandó volt a bizonytalan életemben, az a reményem volt.
Ami mindig velem maradt. Hiába sírtam el magam aznap ötödjére, hiába üvöltöttem velem, hiába nézett levegőnek a húgom, nem számított. A remény mindig ott volt.
Remény egy jobb napra. Remény, hogy ha holnap felkelek, jobb lesz.

Lehet nem lett jobb másnap.
Lehet azután sem.
De egyszer jobb lett. És én mindig ebben reménykedtem.
A gimnázium felé, megint rájött a rejtőzészre való vágy. Felnőttem, de sok minden ugyanaz maradt.
Ugyanúgy ráharaptam a nyelvemre, és csak néha feleltem órán, ha tudtam a választ.
Ugyanúgy a történelem volt a kedvencem, és volt egy csodálatos tanárom.
Ugyanúgy elvesztettem a legjobb barátomat, miután túl sokszor csalódtam benne.
Még nálam is van egy szint, amit már nem tudok megbocsátani.
De látni őt, ahogyan lecserélt, és más emberekkel nevetett, egészen borzalmas volt.
Sok időbe telt elengedni őt és megbocsátani neki.
Szerintem csak idén sikerült.
Ő volt a második ember, akit lelkitársnak hittem. Valaki, aki előtt teljesen kibontakoztam, sírtam, és gyenge voltam.
Valaki, akit testvéremként szerettem.
És amikor elvesztettem, abba majdnem belehaltam.
De addigra annyi csalódáson voltam túl, hogy azt is lehetett mondani, hogy megedzöttem.
Továbbléptem, más emberekre koncentráltam.
Arról inkább nem beszélek, mennyi sort írtam róla.
Most az egyetemen vagyok.
Eltelt egy kis idő. Búcsút vettem a régi osztályomtól, ezúttal a másodiktól. Végigálltam a ballagást, a napsütésben.
Magamat is lenyűgöztem annyira jól teljesítettem a matek érettségit. Persze nem lett ötös, de a tudásomhoz képest, a négyes is jó volt.
A nyár eseménytelenül telt, lusta voltam, és fáradt.
De felvettek az álom egyetememre. És erről most tényleg tudtam, hogy egy új kezdet.
Pécs.
Sok utazás az otthonomtól. Féltem, de belevágtam.
Már maga a név, hogy Pécs..már ettől elgyengül a szívem.
Az egész város csodálatos. Szeretem a reggeleket, a zajos estéket, a pécsi naplementét, a vasútállomást, az egyetem kertjét, a kollégiumot ami egy hatalmas domb tetején van, és szeretem azt az önmagam is, aki Pécsen vagyok.
Igen most már Pécsen. Két t-vel.
Pécs felszabadított. Szomorú belegondolni, hogy ehhez az kellett, hogy elköltözzek otthonról.
De az embereknek is köze van hozzá.
Augusztus végén, miután felvettek, megtettem valamit, amitől előre rettegettem.
Elmentem a gólyatáborba.
Egyedül, egy idegenekkel teli, ugrálós, táncolós tábor, jobban hasonlított egy rémálomképre, mint álomképre.
Mégis tudtam, hogy el kell mennem. Mint ahogy tudtam, hogy Pécsre kell menjek.
Három napig kiabáltunk és ugráltunk, de találkoztam egy újabb lelkitársal jelölttel.
Megjegyzem, most őt gondolom az igazi lelkitársamnak.
Persze ő erről nem tud. Fogalmam sincs, mit gondol, mennyire kedvelem, de talán jobb is, ha nem tudja a mértékét.
Szobatársak vagyunk, és nekem borzalmas szokásom, túlságosan szeretni az embereket.
Jobb ha ezeket megtartom magamnak.
A napfényhez hasonlítom. Nem mondanám, hogy megmentett, de valahogy olyan volt, mintha régóta ismerném, és nem augusztus óta.
Mintha hallottam volna a gondolatait, és már féltem attól, hogy elítélnék.
Mellette önmagam vagyok.
És a másik szobatársam is ott van.
Lehetséges, hogy az embernek több lelkitársa van?
Szoktam rajta gondolkodni.

Ha igen, nekem ők azok.

Valakik, akikre régen szükségem volt, de akkor találkoztam velük, amikor már egyedül is jól megvoltam.

Talán ez az élet keserű szépsége.

Akkor kapunk meg valamit, ha már nincs szükségünk rá.

És azt is megtanultam magamról, hogy rettenetesen nehezen engedem el az embereket, és újabb és újabb esélyeket adok nekik. De ha egyszer végeztem velük, többet nem nézek feléjük.

Szóval, ha a mostani életemet vizsgálom, úgy érzem, sikeresen túlléptem a nehézségeken, és most egy kicsit megpihenek.

Eddig túlélő üzemmódban működtem, de talán ezentúl, képes leszek felengedni, és jobban megmutatni önmagam.

Szeretnék én is olyan lenni, mint néhány ismerősöm. Akik nem veszik túl komolyan a dolgokat, és nevetnek egyet, majd továbblépnek.

Szeretnék olyan ember lenni, aki minden csalódása és szívfájdalma után is, ugyanolyan marad.

Ugyannyira reménykedő, őszinte, és kedves.

Igen, kedves. Az emberek azt gondolják, legalábbis sokan a korosztályomban, hogy kedvesnek lenni unalmas. Kedvesnek lenni béna.

De szerintem semmiben sincs több erő, mint valakiben, akit bántottak, de ő mégis kedvesen viszonyul mindenkire. Ugyanis nagyon sok ember hajlamos abba a hibába esni, hogy olyan embereket bántanak, akik őket nem bántották, csak azért mert fáj a szívük.

Szóval a kedvességben is van egyfajta erő.

Tíz év múlva, 2035-ben, remélem, még élni fogok. Az ember sosem tudhatja mit hoz a holnap. Főleg tíz év.

Úgy képzelem, hogy nagyon jól élek. A családom egészséges, és már könnyebben beszélek nehéz dolgokról. Nem szégyellem a könnyeket, és a sebezhetőséget.

Álmaim munkáját végzem, vagy, körbeutazom a világot.

Elmentem Rómába.

Furcsa belegondolni, mennyi minden változhat tíz év alatt. Valószínűleg még forróbbak lesznek a nyarak, szinte kibírhatatlanul.

A kedvenc dalaimra, már nem is fogok emlékezni.

Minden ami mai, már csak a múlt lesz. Emberek, akik a mindennapjaim része, már csak emlékek lesznek.

Ez egyszerre szomorú, és jó.

Reményt ad arra, hogy túl lehet lépni a fájdalomra, a rossz embereken, és a nehéz dolgokon.

Majd az idő segít.

Nem tudom milyen a világ 2035-ben. Vajon ki fogja vezetni?

Kik lesznek az elnökök, miniszterelnökök?

Lesz még egyáltalán világ, vagy a környezetszennyezés teljesen elpusztítja?

Remélem nem.

Ha valami ilyen sokáig kitartott, talán nem ebben a tíz évben fog elpusztulni.

Jó esetben.

Összegezve, tudom, hogy örökké kísérteni fog a nosztalgia, és a sok mi lett volna ha. Azt is tudom, hogy a legtöbb ember, aki most az életben van, már tíz év múlva nem lesz. Azt is tudom, hogy sokszor leszek még egyedül, és kétségbeesett. Sokszor fogok egy jobb napért reménykedni. Sokszor lesz olyan, hogy legszívesebben feladnám.

De azt is tudom, hogy sokszor fogok még nevetni, és jól érezni magam. Sokszor fogok a szeretteim körében ülni, és a csendes pillanatokat élvezni. Sokszor fogok olyan embereket megismerni, akik később mindent fognak jelenteni.

És azt is tudom, hogy előbb-utóbb, elfelejtem a fájdalmat és megbocsátok minden embernek, aki valaha bántott. Elengedem őket és továbblépek. Erre szánom ezt a tíz évet.

Szerettem volna valami fontosnak tűnőt, és igazi életségűt írni, de most ez sikerült. Régóta nem éreztem ennyire őszintének magam, és régóta nem összegeztem az életemet ilyen módon. Úgy érzem, ez most segíteni fog feldolgozni olyan problémákat, amiket ki sem mondtam, vagy eltemettem mélyen, hogy ne is emlékezzenek rájuk.

Sokszor gondolkoztam rajta, bátor vagyok-e? Vannak barátaim, akik azt hiszik rólam, hogy őszinte vagyok és bátor, mert mindig önmagam adom.

Talán igazuk van.

De persze ott vannak a szüleim is, akik még mindig egy gyereknek látnak, valakinek, akit terelgetni és vezetni kell. Minél jobban próbálnak irányítani, annál jobban próbálok meg elszökni, és a saját utamat járni.

Szóval, lehet bátor vagyok, de az is lehet, hogy nem. Mégis, az, hogy ezeket leírjam, bevalljam, visszaemlékezek, ahhoz most sok bátorság kellett.

Egy részem mindig is szégyelni fogja, mennyit eltértem olyan emberektől akiket szerettem.

Mennyit megtettem olyan emberekért, akik semmit sem érdekeltek tőlem.

Mennyiszer voltam kedves, olyankor is, mikor rég üvöltenem kellett volna.

De az ilyen pillanatok azok, amik, minden ember életében jelen vannak. A fájdalmas, megalázó percek, amiket legszívesebben elfelejtenénk, nemhogy felidézni.

Bevallani, hogy egy másik ember miatt gyengültünk el.....

Nehéz.

Nekem egyedül az írás segített hosszútávon. Örökké nem bújhattam a könyvek mögé, képzelt karakterek mögé, egy képzelt világban.

Sajnos fel kellett ébredjek, és megküzdennem a saját szörnyeimmel. Olyan helyeken támadtak, ahol sosem vártam volna, de mindegyiket legyőztem.

Megértem ha valaki feladja. Megértem ha valaki harcol. Én mindent megértek, csak magamat nem.

Nem értem, mi történik velem, amikor szeretek valakit. Hogy kivé válok.

Hogy mennyire kétségbeesett, magányos, boldog, és lélekrengető, amikor szeretek valakit.

Hiába minden, ezt nem tudom megérteni magamban, de feladni sem. Ezt mondanám a legerősebb részemnek. A korlátlan szeretetet ami bennem van, és hűséget.

Na meg persze a reményt.

Mert én mindig hiszek egy jobb holnapban.